

Öz ve Gelişim

Kardu (Cudi) Dağının eteklerinde çıktığımız keşif gezisinde o temiz oksijenin teneffüsüyle, Hassana kanyonunda bulunan ve “**rahiplerin mağarası**” ismi ile bilinen meşhur inziva hücrelerini de görmüş oldum.

O hücreye girerken, efkârlandım. Nefislerini terbiye etmek üzere tarihte o hücreye kapanan rahipleri rahmet ve saygıyla anarken, büyük filozof Aziz Pavlus'un şu sözüyle kendime geldim ve güncelleme mahiyetinde hissiyatımı yazmaya koyuldum.

"Ağzınızdan hiç kötü söz çıkmasın. İşitenler yararlansın diye, ihtiyaca göre, başkalarının gelişmesine yarayacak olanı söyleyin" (Efesliler 4: 29).

Özü itibarıyla insan beden giymiş ruhtur. Bu dünyada insanlığı deneyimleyen ruhani/manevi bir varlıktır. Bu nedenle, samimi bir ruhaniyetin/maneviyatın ölçütleri ve yaklaşımları içsel dünyada işlerlik kazanmadan hakiki insanlık deneyimlenemez ve de kaim olamaz. Dolayısıyla hakiki insanlık samimi bir ruhaniyetin ölçütleri ile kaim olur.

Ruh tekâmül ettikçe, öz geliştikçe insanın sözleri de farklılaşır. Terbiye ölçülerine uyumlu olur. Konuşmalar nazikleşir. Zira öz bakımından hiç kimse bir başkasından küçük veya büyük değildir. Çünkü öz, hamuru kabartan maya misali gibi her insanda aynıdır. İnsanlar arasındaki temel farklılık, tekâmülün oranında gizlidir. Ulaşılan tekâmül seviyesindedir. Ahlaki donanımlardadır. Ruhsal olgunluktadır.

Ruhun veya özün gelişmesi ve büyümesi, insanın öteki iki parçası olan can ve bedene de ışık tutar. Eğitilen ve gelişen ruh, ilahi sesi daha çok duyar ve insanda var olan potansiyeli daha çok ortaya çıkarır.

BİLGELİK kitabında Hz. Süleyman şöyle yazar: "**İnsanın ruhu Rabbin ışığıdır. İç varlığın derinliklerine işler**" (20: 27).

İç varlığımızın derinliklerine işleyen ve orada bizi yönlendirmeyi bekleyen ruhun rehberliğini izlediğimizde hayatımızı daha iyi sürdürebiliriz. Kötülüklerden ve sıkıntılardan kurtulabiliriz. Çünkü ruhun amacı bizi hayata hazırlamaktır. Ruhun hikmetine göre, incinen insan henüz olgunlaşmamıştır. Olgun ruh incinmez. Çünkü kendisini bulmuştur, durulmuştur, idraki artmıştır. Dingin olduğundan asla dengesini kaybetmeyecektir. Gündelik olayların getirdiği yorucu, sıkıcı ve zihni karıştıran veyahut sürekli gayret gerektiren durumların hiçbirisinden etkilenmeyecektir.

Buradan anlaşıldığına göre, insanın gelişimi ruhun büyümesiyle ve tekâmül etmesiyle doğru orantılıdır.

Öte yandan ruhen büyümeyenler ve tekâmül edemeyenler, öz sevgi ve öz saygılarını keşfedemezler. Çocuk yetişkin kalırlar. Bazı alanlardaki eksik ve yetersizliklerini söylem ve eylemlerinde örtbas etmeye gayret gösterirken, ruhsal çukurlarını daha çok açığa çıkarırlar. Bu durum, kendini bilmenin ve kendini kazımanın doğuracağı daha çok bilgilenmeyle olumluya dönüşebilir. **Ama niyet saf (halis) değilse, bu gerçekleşmez. Halis olmayan her niyetin içinde mutlaka kritik miktarda bir körlük mevcuttur. Bu nedenle, insanın gücü ve huzuru niyetiyle ve ruhsal tekâmülüyle doğru orantılıdır.**

Unutulmamalıdır ki, hayat, eninde sonunda tekâmülü öğretir. Bu bir süreçtir. Hem kolay, hem zordur.

Bağımlılıkları, beklentileri, kıyaslamaları bir tarafa bırakmadan, benliği alt eden (egoyu yenen) insanın içindeki o saf ve sahici sevgi yeşermez. Ürün vermez.

Sahici sevgiyle ürün vermeyen ÖZ de büyümez ve de gelişmez. Zira büyüme ve gelişme için üretken olmak tercih değil, bir zorunluluktur. Bu da, canlı ve doyumlu yaşam için şarttır.

Yazar Robert Burton (1577-1640)'nun ifade ettiği üzere, "**Ruhumuzun ışığını canlı tutmak, dünyadaki en büyük ve önemli mücadeledir(miz)dır.**"

Yusuf Beğtaş